

af Dyrtidsloven, og vi kan vel med nogen Grund nære det Haab, at Forholdene maa udvikle sig saadan, at det ogsaa bliver sidste Gang, vi beskæftiger os med den Art af Lovgivning. Ser vi paa de Beløb, som fra Statens Side stilles til Raadighed for Kommunerne til dette Formaal, vil vi se, at vi staar i Afviklingens Tegn med Hensyn til denne Art Lovgivning. Tager vi §§ 3 og 4 i Dyrtidsloven — og herved tænker jeg paa Dyrtidsloven af 13. Juli 1918, det er stadig den Lov, der foreslaas fornyet —, ser vi deraf, at medens der for det første Kvartal i dette Finansaar fra Statens Side kun bevilgedes et Beløb paa godt 11,7 Millioner, er for de fire Maa-neder, fra 1. Juli til nu, Beløbet sat ned til 8,1 Millioner, og her foreslaas der nu for de fem Vintermaaneder godt 6 Mill. Kr. De vil altsaa se, at vi staar stærkt i Afviklingens Tegn. De Beløb, der her stilles til Raadighed, vil sikkert i det væsentlige blive anvendt dels til Beklædning, dels til Brændsel, dels til Førtsettelse af den løbende Understøttelse til de anerkendte Sygekasser og dels til dem, der er kronisk syge og tilskadekomne, og for hvem Understøttelsen fra det offentlige Side er ophørt.

Vi skal fra vor Side heller ikke gøre Indvendinger mod de her foreslaaede Beløb, men der er i § 1 indført en ny Bestemmelse, der gaar ud paa, at Kommunerne bemyndiges til med Tilladelse fra Indenrigsministeren at foretage Regulering udover de Beløb, der her stilles til Raadighed, mod, at de selv betaler det Beløb, der hertil medgaar, idet de dog skal have Ret til at udskrive Tillægsskat efter Dyrtidsskattens Regler ogsaa til Dækning af dette Beløb. Det kan være, at dette Spørgsmaal kunde trænge til lidt nærmere Overvejelse. I hvert Fald synes jeg, at man i hvert Fald kunde sætte en Begrænsning for, hvor meget Kommunen i saa Henseende maatte bruge med Ministerens Tilladelse.

Der findes i Dyrtidslovens § 8 nogle Bestemmelser om, til hvilke Udgifter man har Ret til at udskrive Tillægsskat efter Dyrtidsskattens Regler. Foruden de Udgifter, der flyder af selve Dyrtidsloven, kan der ogsaa udskrives Dyrtidsskat til Dækning af de Dyrtidstillæg, som Kommunerne har bevilget til deres Tjenestemænd og Arbejdere. Jeg gaar ud fra, at jeg har forstaaet det rigtigt, naar jeg mener, at man ikke, naar Dyrtidstillæget er afløst af et fast Lønningstillæg, men vil dog gerne have det bekræftet fra Ministe-

rens Side, kan udskrive Tillægsskatten hertil efter Dyrtidsskattens Regler.

Jeg kunde for saa vidt med disse Bemærkninger anbefale Lovforslaget, men jeg ønsker dog at gøre nogle faa Bemærkninger i Anledning af den Debat, der er ført her de to sidste Dage om Lovforslaget angaaende Befolkningens Forsyning med Levnedsmidler, under hvilken Debat Ministeren gentagne Gange har henvist til de Udtalelser og de Ændringsforslag, som jeg fremsatte under Dyrtidslovens Behandling i 1918, ligesom der ogsaa faldt nogle Udtalelser fra det ærede Medlem fra Rønne (Hauge), gaaende ud paa, at snart vilde Venstre have det paa een Lov, snart paa en anden, hvilket vel skulde forstaaes saaledes, at ligegyldigt hvordan Forslagene blev affattet, vilde vi yppe Strid og øve Kritik deroverfor. Dette er ikke rigtigt, og jeg skal derfor ganske kort fremhæve, hvad vi fra vor Side har hævdet som de rette Principper for Dyrtidslovgivningen siden 1918, idet vi den Gang klart betonedede, at den Regulering, som skal gælde alle i vort Folk, skal være Statsregulering, og den, som kun omfatter de mindre velstillede, skal overlades Kommunerne. Det var det Princip, jeg i 1918 forfægtede paa mit Partis Vegne, og vi staar under denne Behandling paa ganske det samme Standpunkt; der er aldeles ikke Tale om nogen Principforandring, men kun om at faa truffet et Skøn med Hensyn til, hvor mange eller hvor faa Varer der skal undergives Statsreguleringen og hvor mange den kommunale Regulering. Den højtærede Minister sagde, at jeg havde rost mig af, at Statskassen i 1918 efter vort Forslag vilde være kommet af med 17 Mill. Kr. mere end efter Ministerens Forslag. Jeg gjorde blot den højtærede Minister opmærksom paa, at vort Forslag indeholdt 17 Mill. Kr. mere end den højtærede Ministers Forslag til Dyrtidsloven af 1918, vel at mærke, naar man henholder sig til Lovens § 1, som Ministeren havde fremlagt den. Men den højtærede Minister kunde ogsaa godt i den Sammenhæng have oplyst, at jeg samtidig gjorde opmærksom paa, at vi havde sparet Kommunerne for adskillige Millioner.

Nu skal jeg, før jeg gaar over til at give en ganske kort Fremstilling af, hvordan Beløbet var blevet saa stort som 17 Mill. Kr., blot minde om, at Forholdene i 1918 laa ganske anderledes end nu, thi den Gang var Forskellen mellem Løn og Prisniveauet den allerstørste, og derfor var alle enige om, at den Dyrtidslov, vi da